

цѣна та на торъ тѣ, защото при това ся изгубвѣтъ най драгоцѣнны тѣ за растение то частици.

Напротивъ, селачъ тѣ, кога то избира торъ, безъ друго ще го померише и самодоволно забелязва: „ехъ пакъ че мерише!“ спорѣдъ понятия та му силна та воня съставя достоинство то на торъ тѣ; нему и на умъ му не иде това, че той, като ся рѣководи отъ това понятие самъ на себѣ си прави вредъ. Дѣйствително, онзи торъ е най добъръ, кой то издава тѣзи отвратителна остра мерисма; нѣ работата е тамъ, че само оныя частици, кои исфирясвѣтъ и ся отдѣлятъ, достигѣтъ до обоняние то ны, и отъ това тѣй ся губятъ и немогѣтъ да торѣтъ почвата. Ето защо торъ тѣ, кой издава силна воня, сяка минута губи цѣна та си, защото аммиакъ тѣ исфирясва, а остава часть коя малко храни растения та.

Селско-ступанска та химия показва срѣдство, кое унищожава това зло. Вече отъ колѣ време употребявѣтъ въ Англия торъ, кой не вони, и при сичко това, превъсходно тори земня та. За тая цѣль поливѣтъ измѣтъ тѣ съ сярнѣ кислотѣ, и ся образува *сярнокъсиль* аммиакъ, кой не вони, и, кой то лесно ся растворя въ водѣ тѣ, внася въ организмъ тѣ на растение то не само аммиакъ, нѣ и сярѣ, коя сжщо така съставя едно отъ начала та на хранителны тѣ плодове. Освѣнъ това, представѣ ся йоще тая сгода, че въ този случай ся растварятъ въ водѣ тѣ вещества, кои ся намирятъ въ почвѣ тѣ и торъ тѣ, кои то другъче щяхъ да си оставѣтъ неразтворены.

Спорѣдъ какъ то увѣрявѣтъ Английскы тѣ агрономы, тозы способъ значително подига достоинство то на торъ тѣ.

Колко то и да е основателно това положение на селско ступанскѣ тѣ химийѣ, и ся потвърдява отъ опыты, селяне тѣ, нашы тѣ земеделци, кои кыс-